

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. J. R.**, zastoupen Mgr. Tomášem Dvořákem, advokátem v Praze 8, Křižíkova 16, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, v řízení o žalobě proti výroku II. rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2012, č. j. 3/2012-190-TAXI/9,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 7. 3. 2012, č. j. 3/2012-190-TAXI-9 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11. 200 Kč k rukám zástupce Mgr. Tomáše Dvořáčka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou dne 14. 5. 2012 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení výroku II. rozhodnutí Ministerstva dopravy č. j. 3/2012-190-TAXI/9 ze dne 7. 3. 2012, kterým k jeho odvolání bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy č. j. MHMP 162076/2011 ze dne 7. 3. 2011 tak, že

- I. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu se část rozhodnutí dopravního úřadu č. j. MHMP 162076/2011 ze dne 7. 3. 2011 o tom, že provozovatel taxislužby Ing. J. R., nar. X, místem trvalého pobytu a místem podnikání: T. 1356/6, P., IČO: 41136110, porušil ustanovení § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě v návaznosti na ustanovení § 15 odst. 1 prováděcí vyhlášky tím, že dne 14. 8. 2010 po poskytnuté přepravě vozidlem zn. Citroën, SPZ: X, nevydal**

cestujícímu doklad o výši jízdného, pořízený z tiskárny taxametru, ruší a řízení se zastavuje.

- II. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se zbývajíc část výroku rozhodnutí dopravního úřadu č. j. MHMP 162076/2011 ze dne 7. 3. 2011 mění takto:

Slova „ukládá pokuta ve výši 40.000 Kč, slovy čtyřicettisíckorunčeských“ se nahrazují slovy „ukládá pokuta ve výši 8.000 Kč, slovy osmtisíckorunčeských“.

Zbývajíc části výroku rozhodnutí zůstávají beze změny.

Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 7. 3. 2011, č. j. MHMP 162076/2011, bylo stanoveno, že provozovatel taxislužby J. R., porušil dne 14. 8. 2010

- Ustanovení § 9 odst. 2 písm. e) bod 4 zákona o silniční dopravě tím, že vykonával práci řidiče taxislužby vozidlem Citroën Xantia, SPZ: X, ačkoliv nebyl držitelem platného průkazu o způsobilosti řidiče vykonávat taxislužbu;

Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě.

- Ustanovení § 3 odst. 3 zákona o silniční dopravě v návaznosti na § 1a odst. 1 prováděcí vyhlášky tím, že při provozování taxislužby vozidlem Citroën Xantia, SPZ: X, jako řidič nevedl záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku;

Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě.

- Ustanovení § 3 odst. 4 písm. a) zákona o silniční dopravě v návaznosti na § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky tím, že při provozování taxislužby vozidlem Citroën Xantia, SPZ: X, nebyl ve vozidle záznam o provozu vozidla (měsíční uzávěrky taxametru květen 2010, červen 2010 a červenec 2010).

Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě.

- Ustanovení § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě v dopravě v návaznosti na ustanovení § 15 odst. 1 prováděcí vyhlášky tím, že dne 14. 8. 2010 po poskytnuté přepravě vozidlem zn. Citroën, SPZ: X, nevydal cestujícímu doklad o výši jízdného, pořízený z tiskárny taxametru.

Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona o silniční dopravě.

Jelikož bylo v průběhu vedeného správního řízení nesporně prokázáno, že byly naplněny skutkové podstaty uvedených správních deliktů, proto se jmenovanému provozovateli taxislužby ukládá pokuta ve výši 40.000 Kč.

Žalovaný správní orgán tedy částečně vyhověl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Současně podstatným způsobem snížil uloženou pokutu ze 40.000 Kč na 8.000 Kč. Nicméně odmítnul zbývajíc odvolací námitky. Uvedl, že hlídka městské policie do úředního záznamu zaznamenala, že provozovatel taxislužby nepředložil měsíční uzávěrky z taxametru za měsíce květen a červen 2010 a za měsíc červenec předložil pouze nepřehledný ručně psaný záznam, jehož fotokopie je přílohou úředního záznamu. Doložený záznam za měsíc červenec 2010 vyjma údajů v hlavičce dokumentu o provozovateli taxislužby a vozidle neobsahuje relevantní informace o provozu kontrolovaného vozidla a jedná se o nepřehlednou skupinu číselných údajů.

Žalovaný nesouhlasil s právním názorem provozovatele taxislužby, že není povinen vést záznamy o bezpečnostních přestávkách a době odpočinku v případě, že vykonává práci řidiče v natolik malém rozsahu, že není povinen dodržovat bezpečnostní přestávky. V předmětném záznamu totiž nejsou evidovány samotné bezpečnostní přestávky podle § 3 odst. 6 prováděcí vyhlášky, nýbrž jak napovídá samotný název této evidence, i doby řízení a doby odpočinku stanovené v odstavci 7 téhož ustanovení.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení výroku II. napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti, neboť jím byla porušena jeho veřejná subjektivní práva.

Žalobce namítal, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně nezjistily v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a dospěly tak na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 28. 6. 2012 navrhnul žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 7. 3. 2012.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 14. 4. 2015, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 3 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, tuzemský dopravce provozující silniční dopravu vozidly určenými k přepravě osob, s výjimkou osobních vozidel používaných pro vlastní potřebu, a dopravce provozující silniční dopravu vozidly určenými k přepravě zvířat a věcí, jejichž celková hmotnost včetně přívěsu nebo návěsu přesahuje 3,5 tuny, je povinen zajistit, aby řidič vedl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, a tento záznam je povinen uchovávat po dobu 1 roku od ukončení přepravy, nejde-li o osobní vozidla používaná tuzemským dopravcem k silniční dopravě pro vlastní potřebu.

Podle § 3 odst. 4 písm. a) zákona o silniční dopravě tuzemský dopravce je povinen zajistit, aby v každém vozidle byly při provozu tyto doklady záznam o provozu vozidla, pokud je povinen jej vést podle odstavce.,

Podle § 9 odst. 2 písm. e) bod 4 zákona o silniční dopravě podnikatel je dále povinen zajistit, aby práce řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba, která má průkaz o způsobilosti řidiče vykonávat taxislužbu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2009, č. j. 7 As 11/2009 – 66, jen originál průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby vydaný správním orgánem, který je veřejnou listinou (§ 21 odst. 8 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě), osvědčuje, co je v něm uvedeno. Provozovatel taxislužby proto splní svou povinnost vyplývající pro něho z § 20 odst. 11 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, jen pokud zajistí, aby byl ve vozidle taxislužby umístěn na předepsaném místě originál průkazu řidiče taxislužby, a nikoliv jeho kopie.

Podle § 35 odst. 1 písm. a), b), d) zákona o silniční dopravě dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 100 000 Kč dopravci, který

a) nezajistí, aby v každém vozidle byl záznam o provozu vozidla, nebo nezajistí řádné vedení záznamu o provozu vozidla, pokud je povinen jej vést podle § 3 odst. 2,

b) nezajistí, aby v každém vozidle byl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a údaj o době odpočinku nebo nezajistí jeho řádné vedení, pokud je povinen jej vést podle § 3 odst. 3,

d) používá v silniční dopravě vozidla, od jejichž technické prohlídky a měření emisí uplynula doba delší, než stanoví zvláštní právní předpis.

Městský soud v Praze při vypořádávání žalobních námitek a dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná. Žaloba nebyla shledána důvodnou ohledně námitek týkající se otázky, zda žalobce měl nebo neměl platný průkaz řidiče taxi. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že z výpisu z centrálního registru dopravců, který je součástí správního spisu, vyplývá, že žalobce nebyl ke dni kontroly držitelem platného průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. Podle § 9 odst. 2 písm. e) bod 4 zákona o silniční dopravě je podnikatel v silniční dopravě povinen zajistit, aby práci řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba, která má průkaz o způsobilosti řidiče vykonávat taxislužbu. Zákon tedy jednoznačně ukládá povinnost, aby osoba, která provozuje taxislužbu, měla u sebe průkaz řidiče taxislužby. Požadavek, aby se jednalo o průkaz platný, v zákoně skutečně není vyjádřen. Nicméně to je skutečnost natolik samozřejmá, že pravděpodobně ani zákonodárce nepovažoval za nutné, platnost tohoto průkazu v zákoně o silniční dopravě zdůrazňovat. Neplatný průkaz není průkazem vůbec, neboť neproказuje to, co prokazovat má. Tato zásada platí, ať už se jedná o jakýkoliv průkaz. Tedy průkazem ve smyslu zákona může být jenom průkaz, který je platný, neboť jenom takový průkaz má průkazní hodnotu. Z okolností zjištěných správním orgánem je zřejmé, že žalobce v době kontroly dne 14. 8. 2010 nedisponoval platným průkazem. Navíc ze správního spisu je zřejmé, že průkaz žalobce byl v té době již dva roky neplatný, což lze jen obtížně hodnotit jako nějaké krátkodobé, nebo mimořádné opomenutí. Koneckonců žalobce při jednání dne 14. 4. 2015 tuto skutečnost ani nepopřel. Snad v případě, kdyby se jednalo o průkaz prošlý v řádu několika dnů, nebo snad týdnů, mohl by k takové skutečnosti správní orgán přihlédnout při výši ukládané pokuty, ale pokud žalobce provozoval taxislužbu s průkazem řidiče taxislužby, který nebyl platný dva roky, potom takovéto jednání lze jen stěží omluvit.

Další žalobní námitka se týkala správního deliktu, že žalobce nevedl záznamy o době řízení vozidla, o bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. K tomu žalobce při jednání dne 14. 4. 2015 soudu sdělil, že činnost řidiče taxislužby vykonával jenom v rozsahu asi dvou hodin denně a o tom si vedl ručně psané záznamy. Způsob, jakým má být onen záznam o době

řízení vozidla a o bezpečnostních přestávkách a o době odpočinku veden, stanoví prováděcí vyhláška k zákonu o silniční dopravě. Je třeba podotknout, že tento způsob vedení tohoto záznamu je ve vyhlášce stanoven poměrně velmi volně. V prováděcí vyhlášce je stanoveno několik způsobů, jakým může tento záznam o době řízení vozidla vypadat, tzn., může být také veden ručně. Byl-li by tedy veden ručně, nebylo by to nijak na závadu, resp. v rozporu s prováděcí vyhláškou. Problém v inkriminované věci spočívá v tom, že z obsahu správního spisu nelze zjistit, že by žalobce jakýkoliv záznam o době řízení, o bezpečnostních přestávkách, o době odpočinku, vůbec kdy správnímu orgánu předložil. Správní spis nic takového neobsahuje, nelze tedy ani odhlédnout od skutečnosti, že ani v odvolání žalobce nic takového nenamítá a ostatně v žalobě také ne. Takže pokud si žalobce takové denní záznamy vedl a vyplývalo z nich, že provozuje taxislužbu jenom dvě hodiny denně, bylo by to jistě relevantní pro závěry správního orgánu. Nicméně žalobce bohužel nic takového neprokázal, a proto ani tuto námitku nemohl soud shledat důvodnou.

Podle žalobou napadeného rozhodnutí byla žalobci uložena sankce rovněž za to, že v jeho vozidle nebyly záznamy o provozu vozidla taxislužby, tj. měsíční uzávěrky za 3 měsíce zpět, tzn. za květen, červen, červenec 2010. Žalobce k tomu doložil záznam, který se vztahoval k měsíci červenci 2010, který ve vozidle měl k dispozici, a který byl veden ručně. V odvolání a následně i v žalobě ovšem uplatnil námitku, že je postihován za povinnost, která není zákonem uložená. Městský soud v Praze po zvážení všech okolností dospěl k závěru, že ohledně této žalobní námitky je nutno žalobci přisvědčit. Povinnost vést záznam o provozu vozidla taxislužby s měsíční uzávěrkou je stanovena přímo zákonem o silniční dopravě. Zákonem je zároveň stanovena povinnost, aby ten, kdo má povinnost tyto záznamy vést, je měl vedeny. Ohledně způsobu vedení toho záznamu potom zákon o silniční dopravě odkazuje na prováděcí předpis, tedy pouze ohledně způsobu vedení tohoto záznamu. Prováděcí vyhláška potom stanoví, jakým způsobem má, resp. musí být tento záznam veden. Nicméně bez zákonného zmocnění prováděcí vyhláška navíc stanoví povinnost, že provozovatel taxislužby musí mít tyto záznamy za tři měsíce zpátky.

Takováto povinnost však v zákoně o silniční dopravě uložena není ani z tohoto zákona žádným způsobem nevyplývá. Koneckonců nedá se ani z úpravy v prováděcí vyhlášce zjistit, proč by to měly být zrovna tři měsíce, proč to není půl roku, proč to nejsou dva měsíce. Je to naprosto arbitrární údaj a podstatné je především to, že není takováto povinnost nijak uložena zákonem, ani ze zákona nijak nevyplývá a nelze ji z něj nijak vyvodit.

V inkriminované věci byl tedy žalobce sankcionován za porušení povinnosti, která mu není zákonem stanovena, neboť povinnost lze uložit pouze a jenom na základě zákona a jenom v tomto rozsahu. Z tohoto důvodu potom Městský soud v Praze musel dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalobce je sankcionován za jednání, které není jako povinnost výslovně zákonem stanoveno. Z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí Ministerstva dopravy zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž se žalovaný vypořádá s otázkou odpovědnosti žalobce za porušení povinnosti uchovávat záznamy o provozu vozidla a poté, s přihlédnutím k tomu ve věci znovu rozhodne o výši uložené pokuty.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů rozhodnul tak, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil

soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z podané žaloby, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč. Dále potom jeden úkon podle nové právní úpravy od 1. 1. 2013, tj. účast při jednání a 3.100 Kč a 1x režijní paušál a 300 Kč, tedy celkem 11.200 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. dubna 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová